

Skutky apoštolské 9, 36-43: V Joppe žila učednice jménem Tabita, řecky Dorkas. Konala mnoho dobrých skutků a štědře rozdávala almužny. Ale právě tehdy onemocněla a zemřela. Umyli ji a položili do horního pokoje. Poněvadž Lydda je blízko Joppe, dověděli se učedníci, že je tam Petr, a poslali k němu dva muže s naléhavou prosbu: „Přiď rychle k nám!“ Petr se hned s nimi vydal na cestu. Když přišli do Joppe, zavedli jej do horního pokoje, kde ho s pláčem obklopily všechny vdovy a ukazovaly mu košile a pláště, které jim Tabita šila, dokud byla naživu. Petr poslal všechny z místnosti; pak poklekl, pomodlil se, obrátil se k mrtvé a řekl: „Tabito, vstaň!“ Ona otevřela oči, a když spatřila Petra, zvedla se na lůžku. Podal jí ruku a pomohl jí vstát. Pak všechny zavolal, i vdovy, a vrátil jim ji živou. Zpráva o tom se rozšířila po celém Joppe a mnoho lidí uvěřilo v Pána. Petr zůstal ještě delší čas v Joppe v domě Šimona koželuha.

Zjevení 7, 9-17: Viděl jsem tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trůnem a před tváří Beránkovou, oblečení v bílém roucho, palmové ratolesti v rukou. A volali velikým hlasem: „Díky Spasiteli, Bohu našemu, sedícímu na trůnu, a Beránkovi.“ A všichni andělé se postavili kolem trůnu, kolem starců i těch čtyř bytostí a padli před trůnem tváří k zemi, klaněli se Bohu a volali: „Amen! Dobrořečení i sláva a moudrost, díky a čest i moc a síla Bohu našemu na věky věků. Amen!“ Jeden z těch starců na mne promluvil: „Kdo jsou a odkud přišli ti v bílém roucho?“ Řekl jsem: „Pane můj, ty to víš!“ A on mi řekl: „To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově. Proto jsou před trůnem Božím a slouží mu v jeho chrámě dnem i nocí; a ten, který sedí na trůnu, bude jim záštitou. Již nebudou hladovět ani žíznit, ani slunce nebo jiný žár jim neublíží, neboť Beránek, který je před trůnem, je bude pást a povede je k pramenům vod života. A Bůh jim setře každou slzu z očí.“

Jan 10, 22-30: Byly právě svátky posvěcení jeruzalémského chrámu; bylo to v zimě. Ježíš se procházel v chrámě, v sloupoví Šalamounově. Židé ho obklopili a řekli mu: „Jak dlouho nás chceš držet v nejistotě? Jsi-li Mesiáš, řekni nám to otevřeně!“ Ježíš jim odpověděl: „Řekl jsem vám to, a nevěříte. Skutky, které činím ve jménu Otce, ty o mě vydávají svědectví. Ale vy nevěříte, protože nejste z mých ovcí. Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život; nezahynou navěky, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky. Já a Otec jsme jedno.“

Kdo je Ježíš?

Petr, o kterém jsme zjistili, že mu trvalo déle, než uvěřil, vykonal takový čin. Vzpomeňte, že v prázdném hrobu uvěřil Jan, minulou neděli mu Pán Ježíš jemně, ale jasně připomněl jeho zapření opakovanou otázkou, zda ho miluje nebo jak ho má rád, a dnes již Petr vykonal stejnou službu jako Ježíš. Je také zřejmé, že má mezi ostatními velikou autoritu, když ho k mrtvé Tabitě zavolali. Pro nás povzbuzení, že také přes naše nedostatky a nedokonalosti můžeme a máme jít a sloužit. Bude-li to s láskou, Pán se k tomu také přízná a my se ve své víře budeme moci posílit.

Dnešní neděle má podle církevního kalendáře název „Jubilate“: Chvalte Boha, hlahol Bohu, celá země, pějte žalmy k slávě jeho jména, jeho chválu šířte chvalozpěvem. Řekněte Bohu: Jakou bázeň vzbuzují tvé činy! My jsme si četli chválu z knihy Zjevení, kde Bůh sedí na trůnu a Beránek (obětovaný Ježíš) je před trůnem a pase své věrné a vede je k pramenům života. První církve a my s ní vyznáváme, že Ježíš je ten, koho spolu s Bohem Otcem oslavujeme a chválíme. (Později v liturgii zpíváme chvalozpěv svatý Hospodine zástupů, plná jsou nebesa tvé slávy. A požehnaný také ten, který přichází k nám tvým jménem.)

V evangeliích podle Matouše, Marka a Lukáše (tzv. synoptických) se židovští představitelé ptají Ježíše, zda je Mesiáš, až při soudním výslechu po jeho zatčení. Janovo evangelium se ptá mnohem dříve, v zimním období, kdy se slavilo posvěcení chrámu, a to na památku očištění chrámu za vlády

Judy Makabejského v roce 164 př.n.l. Chrám nařídil znesvětit syrský vládce Antiochus Epifanes obětováním vepřů jako zápalné oběti. Jak víme, to je pro Židy nečisté zvíře. Juda Makabejský dobyl v povstání zpět Jeruzalém a chrám znovu očistil, takže se v něm krátce mohlo znovu obětovat. (Během těchto osmidenních svátků v zimním období Židé osvětlují své domy. Proto se svátek také nazývá Slavnost světél – Chanuka.)

Svátky, které oslavují obnovení pravé chrámové služby, naopak v našem čtení symbolicky dovršují odloučení židovství od Ježíše. Zástupci židovského národa očekávali nějaká znamení a odpovědi na své otázky, které by je přesvědčily, kým je Ježíš. A on je nejen nepřesvědčil, že je Mesiáš, oni došli náhledu, že je rouhač a vydává se za Mesiáše neprávem. Zato má být ukamenován. Nám to přijde divné, protože známe výpovědi víry o Ježíšovi z celého Nového Zákona. Nám, kteří přicházíme do sboru pravidelně, bylo vštěpováno výjimečné postavení Pána Ježíše, takže nad tím už ani nepřemýšlíme.

Židé se ovšem tehdy vášnivě dohadovali o významu Ježíšovy osoby a jeho poslání. Díky tomu nám dnešní evangelium umožňuje - svou víru znovu promýšlet: kdo je Ježíš pro mě, pro tebe? Zda to, co o Ježíši víme, také o něm věříme.

Lidé by byli ochotni přijmout Ježíše jako hrdinu, jak je vidáme ve filmech s fyzickými předpoklady doplněnými chytrostí, odvahou, vytrvalostí. Jeho představitel bývá nějaký známý, populární a sympatický herec. Mylná představa, stejně jako kdysi se mýlili Židé.

Ježíš se pokouší změnit mylné názory židovských představitelů v Šalomounově sloupoví a totéž se snaží i s námi. Nelpěme na zachránci naší společnosti v podobě hrdinů z filmů, ale měňme své chování a myšlení podle Ježíšova příkladu. Tedy Masarykovo „ne Cesar, ale Ježíš“ sedí přesně. Proměníme svůj život i život kolem nás a dokonce i v širším měřítku jen tehdy, když budeme přizpůsobovat náš život tomu Ježíšovu. On nás skutečně zachránil, ale nemůžeme zůstat jen pasivními příjemci. Nezůstat ušlápnutými lidmi, kteří se starají jen o sebe a svou rodinu, byť si mravně a poctivě.

Jsou lidé tehdy i dnes, kteří nevěří Ježíšovým skutkům popsaným v Písmu. A nejde jen o ty popsané v Písmu, skutky pomoci a záchrany se dějí i dnes v Ježíšově jménu a v jeho Duchu. Ti, kteří nevěří, jsou označováni Ježíšem za ovce, které nejsou jeho, nepatří do jeho stáda, ale do nějakého jiného. Věřit v něho mohou jen ti lidé, kteří do jeho stáda patří. Nejde o nějakou předem určenou věc, osud, předurčení. Jde o to, zda lidé chtějí a touží hledat pravdu, správnou cestu života u Boha a u Pána Ježíše, nebo ne. Ježíš nás na tu cestu do svého stáda volá, snaží se měnit naše mylné názory: o naší pravdě, o tom, co si sami myslíme, že jedině je pro nás dobré a správné. Jdeme-li však za ním, on nám dává věčný život, protože naše viny jsou vyprány a vyběleny v krvi Beránkově. Proto se radujme a jásejme amen.